

τρενάκι «γαντζώθηκε» στην ειδική μεσαία ράγα των σιδηροτροχιών για να κάνει την «αναρρίχσή του» προς το εσωτερικό της Επαρχίας Καλαβρύτων του Νομού Αχαΐας! Μακάρι να διαρκούσε παραπάνω ώρα αυτή η εμπειρία! Οι φωτογραφικές μηχανές και τα έξυπνα κινητά των ταξιδιωτών δεν σταματούσαν να παίρνουν συνεχόμενες εικόνες και βίντεο από το ταξίδι, ιδιαίτερα όταν τα δύο βαγόνια περνούσαν μέσα από αρκετά φυσικά τούνελ σκαμμένα μέσα σε βράχους και σε απόκρημνες πλαγιές. Το φαράγγι σφύζει από πεύκα, έλατα, ελιόδεντρα, πλατάνια και άλλα πολλών ειδών δέντρα! Ένας κρυφός επίγειος παράδεισος! Στο ποταμάκι, παρά τις ζέστες, εντός του φαραγγιού, κυλούσε αρκετό γάργαρο νερό και από τα παράθυρα διακρινόταν ακόμα και η καθαρότητα και η δροσιά αυτών των υδάτων! Το τρενάκι, αφού έκανε μια στάση για πολύ λίγο στο γραφικότατο χωριό Ζαχλωρού στα μισά της διαδρομής, έφτασε πια στην προγραμματισμένη ώρα του, στις 12.10μμ στα ιστορικά και μαρτυρικά Καλάβρυτα. Η «ανάβαση» έγινε.... Ο Παύλος και εγώ, μείναμε εκστασιασμένοι από την εμπειρία αυτή θαυμάζοντας κάθε λεπτό την φύση που βλέπαμε από τα παράθυρα, από την αρχή της διαδρομής, μια ώρα σχεδόν ενωρίτερα! Φτάνοντας στον καλαίοσθιτο σταθμό των Καλαβρύτων, κατευθυνθήκαμε πρώτα με αυτοκίνητο στην ιστορική Μονή της Αγίας Λαύρας, περίπου 4 χλμ

έξω από τα Καλάβρυτα. Εκεί είδαμε έναν όμορφο και αναπαλαιωμένο ναό που είχε καεί όμως πολλές φορές στο παρελθόν αλλά και το λάβαρο της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 που ύψωσε ο Παλαιών Πατρών Γερμανός για ανεξαρτησία από τον τουρκικό ζυγό. Εντός του διπλανού μοναστηριού, ένας ιερομόναχος μας άνοιξε τις πόρτες του εκθετηρίου και μας άφησε να δούμε ιδίοις όμμασι σπάνια εκκλησιαστικά είδη, ιερά άμφια, σπάνιες περγαμνές και εικόνες καθώς και άλλα ανεκτίμητης αξίας αντικείμενα. Μπαίνοντας στον ναό, νιώσαμε ότι ο χρόνος γύρισε προς τα πίσω και μας μετέφερε στις απαρχές της κήρυξης της επανάστασης του ελληνικού έθνους! Από την Αγία Λαύρα μεταβήκαμε στον ιερό τόπο-πλαγιά των Καλαβρύτων όπου οι λέξεις «ΟΧΙ ΠΙΑ ΠΟΛΕΜΟΣ» & «ΕΙΡΗΝΗ» δέσποζαν στο χορτάρι. Στην εν λόγω πλαγιά υπάρχει ένα ψηλό μνημείο στην μνήμη των δεκάδων εκτελεσθέντων ντόπιων Καλαβρυτινών, νέων, γυναικών και αντρών από τα όπλα των Γερμανών κατακτητών Ναζι κατά την διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου (ΔΠΠ). Στους τοίχους του μνημείου είναι χαραγμένα όλα τα ονόματα των κατοίκων ενώ σε ειδικό μικρό χώρο σκαμμένο εντός της γης που μοιάζει σαν τάφο, κρέμονται εκατοντάδες καντίλια με τα ονόματα και την ηλικία των εκτελεσθέντων ατόμων. Η συγκίνηση πολύ και η όλη εικόνα βάζει τον κάθε άνθρωπο, συμπεριλαμ-

βανομένου φυσικά του Παύλου και εμού προσωπικά, σε περίσκεψη για την ματαιότητα των πολέμων και σε αναζήτηση του «γιατί» να φτάνει ο άνθρωπος σε τέτοια κτηνώδη συμπεριφορά. Το αυλάκι παραμένει από την κορυφή της πλαγιάς ως την περιφέρεια της πόλης το οποίο, όπως ελέγετο, μέσα σε αυτό έτρεχε το αίμα των Ελλήνων που εξαφανίστηκαν δια του γερμανικού όπλου κατά την διάρκεια της σφαγής του ντόπιου πληθυσμού... Πώς να μην ρίξει κάποιος λογικός άνθρωπος ένα δάκρυ ή και δύο ακόμα για αυτή την γενοκτονία και κτηνωδία σε αυτό τον ευλογημένο τόπο που λέγεται Καλάβρυτα, που λέγεται Πελοπόννησος, που λέγεται Ελλάδα; Την ίδια συγκίνηση νιώσαμε και περπατώντας μέσα στο Μουσείο του ολοκαυτώματος των Καλαβρύτων που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Εντός του Μουσείου, εκτίθονται φωτογραφίες των Καλαβρύτων από τον ΔΠΠ και την ανάπτυξή τους πριν τον πόλεμο ως και την εποχή της σφαγής των κατοίκων τους. Η τελευταία αίθουσα του Μουσείου έχει αναρτημένες φωτογραφίες κατοίκων που έχασαν την ζωή τους μια για πάντα κατά την διάρκεια του ναζιστικής εισβολής της Πατρίδας. Αυτές θα θυμίζουν πάντα σε όλους την παρωδία του πολέμου ενώ τα βλέμματα των εικονιζόμενων προσώπων σε αυτές τις παλιές φωτογραφίες θα αναρωτούν για πάντα τους εαυτούς τους γιατί κόπηκε το νήμα της ζωής τους τόσο πρόωρα... χωρίς ποτέ να μπορέσουν